

Meie Matsi

Lihawõtte album

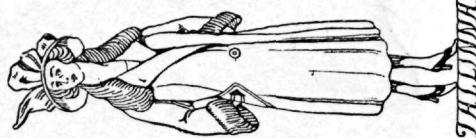
Naisterahvarete töötuba

Oskar & Anni

Narva m. 10, k. 2, Kõnetr. 1375,

Võtan vastu tellimisi:
mantlid, kostüümid, kasukad, e. c. t.

Kõige austusega Anni.

R Ä T S E P A Ä R I
M. Andreesen

TALLINN, RATASKAEWU t. 14/4.

Telefon 17-54.

Olen saanud kõige paremaid

INGLIS RIIDEID

kewade ja suwe hooajaks,
kuulsatest Uhring & Co. ja
Holland & Sherry firmadelt.

Austusega M. Andreesen.

M. TIGANE & Ko.

Wana Posti tän. 8, kõnetraat 22-92

Rätsepaäri.

Tellimiste wastuwõtmine elegant meesterahwaste riiete kui ka naisterahwaste üliriiete peale.

Põhjalik ja mitmekülgne tegewus tuntud ja wilunud Petrogradi juurdelõikaja juhatusel.

Alati kõigeuemad modellid olemas.

Rikkalik wäljawalik kõiksugu Inglis- ja kodumaa riietest.

Tellimiste täitmine kiire ja korralik.

Lihawõtte jutlus wiimsest päewast.

Wiimsepäewa pasun: „Armsad usuwennad ja -õed! Wiimne-päew on ligi jõudnud, sellepärast ärge korjake maapealset wara, ei seasinke, wõipütte ega kanamune, waid tooge need meelepäraliseks ohwriks issandale! Ja ärge unustage nendele ainetele juurde lisada walge nisuleiwa pätsike!“

Kewade algulaul.

Aeg sooja poole jälle kaldund,
ilm läinud walgeks, wedelaks;
kõik päiksewalgusest on waldund;
tuul keerand kirdest edelaks.

*

On ligi kewad. Jõudwad kured,
kõik kahejalgsed röömsad siis.
Ei sünnita neil' enam muret
ka kestew walitsuse kriis.

*

Pea wäntab leierkastilogu
sull armast wiisi akna all.
Läeb puhkusele riigikogu,
sest puhkust wäga waja tal.

Kuuwalgel õhtul katuselt
on kuulda kassi serenaad.
Tulnd wares talwe matuselt,
ning kraaksumine täidab maad.

*

Suur ennustus ja armas iha
wiib mõneks ajaks silmist une:
toob Lihawõtte sulle liha
ja korwi täie kirjuid mune.

*

Ent sülgas woorimees ja kirus,
et kiwil kinni jäi ta saan.
Õöd läbi longib jälle Wirus
suur surematu Tongsu-Jaan.

Kata Stroof.

Rahwasaadiku wabad tunnid.

Harjumäe aiawaht Ado Ark seletas meie kaastöölisele eelmise loo kohta järgmist:

Reede õhtul olin mina Harjumäel aiawahis. Minu wahiala mooduneb kogu Harjumäest, mida, nagu ise teate, kolmest küljest wana wallikraaw piirab. Kell 6.25 min. asusin mina Falgi tee poole külge sissekäigu lähedale ja jäin oma seltsimeest ootama, kes mind kell pool seitse pidi wahetama. Tolkorral tuli ta ent alles 5 min. enne seitset, sest, nagu ta seletas, olla aurutrammil — ta elab Koplis, Balti tehases — mingisugune rike olnud. Nii seletas ta wähe-malt minule ja seda wõib uskuda ja ka mitte.

Ma jõudsin parajaste tähendatud kohale, kui keegi naisterahwas mu tähelepanu äratas.

Ei tea, mispärast naisterahwa ilmumine Harjumäele tolkorral mulle tähelepanu wäärilisena näis, kas sellepärast, et õhtutel, kui mäel muusikat ei ole, naisterahwaid üldse wähe käib, wõi sel põhjusel, et see naisterahwas nii wäga millegis suhtes minu enda kadunud naisukest meele tuletas. Kuid asi oli kord nii.

Ma märkasin, et naisterahwas weidi kõhkles, kas istet wõtta muusikalawa ees toolil wõi suure kastaaniapuu all pingil. Lõppude-lõpuks walis ta pingi kastaaniapuu all. Ta pühkis pingi enne „Kosjalehega“ puhtaks (see põline õones kastaaniapuu on warblaste armsam trallingu koht) ja istus siis pingile.

Mina liikusin nimelt just wärawa lähekonnas, kust kõiki tulejaid igast küljest näha wõib, sest mu seltsimees tuli mõnikord Pika Hermani,

Isand Kärkär istus pingi teisele otsale ...

mõnikord jälle Jaani kiriku poolt. Kuna temast aga wähematki elumärki näha polnud, pöör-dusin ma tagasi. Weidi maad sellest paigast eemal, kus naisterahwas pingil istus, kohtasin ma isand Kärkäri.

Ma tunnen isand Kärkäri wäga hästi näo jä-rele. Ta oli omas harilikus hallis ülikonnas, hall, pehme wiltkübar peas, just nii, nagu ta päewapilt hiljuti ühes pildilehes ilmus.

Mina oletasin, et isand Kärkär riigikogust tu-leb, ent järgmisel päewal selgus, nagu seda ajalehtede kirjutuste järele otsustada wõis, et sel õhtul kõrgematel riigiametnikkudel ühe wäljamaa saadiku auks pidusöök olnud. Nüüd arwan, et sealt ta wist tuligi.

Mulle näis, et isand Kärkär endamisi süga-was mõttes oli, ent ma wõisin ka eksida. Ta peatus weidikese kahe tuwi lähedal, kes puude all liiwa sees kellegist poetatud päewalille seemneid krõbistasid, ja waatles nende tege-wust. Isand Kärkär isegi ütles tuwidele mõne sõna, ent mina olin niiwõrd kaugel, et ma seda ei kuulnud, mis ta nimelt kõneles. Siis sammus ta, nähtawasti sellesamas hajameelsu-ses üle muru ja istus pingi teisele otsale, mille ühel otsal istus enne eelpool tähendatud noor naisterahwas.

Mina seisin puu warjus, kust ma neid wabalt wõisin jälgida, ilma et mind oleks märganud.

Neiu waatas isand Kärkäri poole, pööris siis näo teisale ja naeratas. Ta naeratus oli ise-äraline ja tuletas, ei tea mispõhjusel, jällegi mu esimist naist meelde.

Alles siis, kui tuwikesed kõik leiduwad lille-seemned ära söönud, sööda koha ümber mõne laiema tiiru jooksnud ja lõpuks lendu tõusnud, pööras isand Kärkär oma pilgu teisale ja mär-kas neidu.

Kui meie nüüd seda silmas peaks, mis ma hiljem teada sain, siis wõiksin nüüd oletada, et isand Kärkär juba algusest peale naisterahwas enese heaks tuttawaks pidas. Mis naisterah-was mõtles, seda wõiks ainult umbkaudu ar-wata, kuid, peaasi — ma tahan teile ainult tõsi-asju kirjeldada.

Isand Kärkär waatas naisterahwale korraks otsa, siis weel korraks. Jah. Tõtt ütelda — ta tegi seda mitu korda järgimööda. Seda peab aga ütleva — naisterahwas pidas ennast wäga wiisakalt ülal.

Wiimaks sündis siiski see, mida ma ju ette olin arwanud — nende pilgud trehwasiid was-tamisi ja ma kuulsin kuidas naisterahwas ütles:

„Tere õhtust, isand Kärkär“.

Mis isand Kärkär wastuseks ütles, seda ma nüüd täpsalt ei mäleta, ent mulle jäi jällegi nü-sugune mulje, et ta naisterahwa ära tundis, kuid selles täitsa weendunud polnud, kes ta just on.

Just selsamal minutil näis mulle, nagu olek-sin silmanud oma seltsimeest ja läksin temale wastu. Kuid weendudes, et eksinud olin, pöör-dusin tagasi, misjuures mul jälle isand Kärkärist

ja tema daamist mööda tuli minna. Nad kõnelesid üpris elawalt. Kuulsin, kuidas isand Kärkär ütles:

„Ja mispärast meie mitte ei peaks ühes minema?“

Selle peale wastas naisterahwas:

„Aga mis preili Wiip selle kohta ütleb?“

Edasi ma enam ei kuulnud, ent oli näha, et nad waidlesid.

Lugu lõppes sellega, et noor naisterahwas naerma pahwatas ja pingilt tõusis. Ka isand Kärkär tõusis üles ja nad läksid ühes.

Kui nad minust mööda sammusid, kuulsin, kuidas naisterahwas kõneles:

„Ei tea, kas Tallinnas ka kohta peaks leiduma, kus teid ei tunta?“

Selle peale wastas isand Kärkär kaunis waljusti:

„Tühi nendega!“

Äkki seisatas naisterahwas:

„Tean! — hüüdis ta — Kontsertaida!“

Nii kõneles aiawaht meie lehe kaastöölisele. Ta on weendunud, et ta naisterahwa ära tunneks. Tal on pruunid silmad ja kannab roosa mooniõitega musta kübarat.

* * *

Peet Pidur, kelner Kontsertaiast, seletas järgmist:

Isand Kärkäri tunnen ma näo järele. Olen teda enam kui üks kord rahwa- ja walimiskoosolekutel kõnelejana näinud ja kuulnud. Õigust ütelda — olen isegi iwakese sots, ehk isesotsid mulle küll enam meeldiwad.

Mäletan, reede õhtul lõunastas ta Kontsertaias. Esiteks ma weel ei tunnud teda äragi ja selleks oli kaks põhjust: tema kübar ja tema daam.

Mina wõtsin selle ta käest wastu ja riputasin üles — muidugi, ma tahtsin seda kübara kohta ütelda. See oli tuliuus „oktoober“, weidi painunud serwadega. Selle wastu olinaga isand Kärkäri ikka harjunud pehmes hallis wiltkübaras nägema. Ja peale selle kunagi mitte ühes daamiga. Kunagi ega iialeski mingi naisolewuse seltsis üldse.

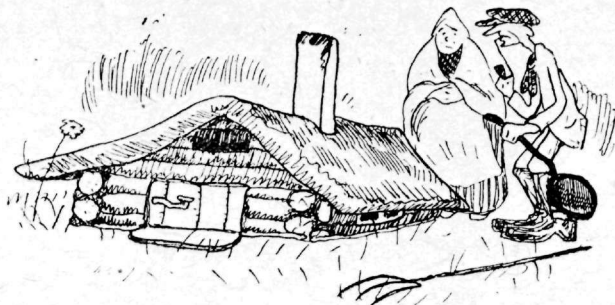
Ent see daam oli koguni „iseäraline fintifluska“. Teie mõistate, muidugi, mis ma ütelda tahan: see oli sedasorti naisterahwas, kellele tahtmatalt seisatades järele waatama jäed.

Daam walis nurga-lauakese warjus. Näha, et ennemi siin oli käinud.

Oleksid asjad harilikud olnud, siis oleksin isand Kärkäri poole nimepidi pöördunud. Sest meil on käsk, tuntud külalisi nimepidi paluda. Kuid tema kübarat ja daami arwesse wõttes, arwasin paremaks seda mitte teha.

Lõunasöögi tellis daam — rammuleeme wähilaka pirukatega, praetud lõhe Poola moodi

Asuniku roosilised wäljawaated.

„Nüüd, naisuke, pühad meil ilmast- ilma — sest toetuslaenuga suutsime kõigist nii kõrge maja ehitada, et selles ainult pannkooki wõib jäsida...“

ja Tallinna snitsel. Näete isegi, mis lõunasöök see on.

Ent weini soowis isand Kärkär ise wälja walida, ja mina soowitasin temale Tartu ajalwilja ühisuse wahuweini. (Pean ütleva, et ma ise ka Tartust pärit olen ja alles minewal talwel korra sinna külla sõitsin. Sai seekord seal tuttawate üliõpilastega weel tublisti wõetud.)

Peale teist sööki kuulsin isand Kärkäri walju naeru. Ma poleks oma kõrwu uskunud, kuid snitseli järele kostis jällegi ta naer.

Teate, naisterahwaid on kahte sorti: ühed on niisugused, et mida enam nad sööwad ja joowad, seda tagasihoidlikumateks ja sõnaht-ramateks nad muutuwad. Teised muutuwad aga alles peale sööki elawateks. Kui ma neile magussööki ette seadsin, istus isand Kärkär, küünarnukkega lauale toetudes ja waatas oma seltsilistele otsa niisuguse näoilmega, mida ma nimetaksin kõrgemal kraadil inimlikuks.

Kohwi ajal pööris ta minu poole:

„Kas teil siin, ligiläheduses, kusagil ka üldtantsusid laudade wahel tantsitakse?“

„Teie unustate preili Viip'i,“ tuletas naisterahwas isand Kärkäri meelde.

„Issand temaga. Täna sel kontsert-miitingul kohates, wõtan kätte ja ütlen talle, mis ma tast õieti arwan.“

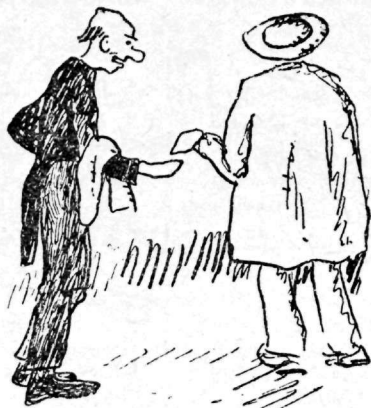
Mina soowitasin neile sõita „Musta Kassi“, mida daam algul kuuldagi ei tahtnud.

Mind kutsuti, sest naaberlauas oodati ju ammu arwe järele. Kui ma isand Kärkäri lauajuurde tagasi pöördusin, olid nemed, nähtawasti, juba kõkkuleppele jõudnud. Daam kõneles sõrme püsti sirutades:

„Siiski ühe tingimisega — et meie kindlasti sealt kell ½10 ära sõidame ja teie otse „Töölis- te keldri“.

„Eks me kae,“ ütles isand Kärkär ja ulatas mulle 100 marka.

Meie, kelnerite, wahel on nõnda mahatehtud, et kogu õhtu kestel saadud jootraha ühisesse kassasse läheb ja lõpul ühisele jagamisele tuleb. Mina märkasin aga, et isand Kärkäri arwet õiendades, üks kelneritest, wahe-

„Eks me kae“, ütles isand Kärkär ja ulatas mulle 100 marka.

ukse eesriiete tagant luurates, mind ühekski hetkeks silmist ei lasknud. Hiljem seletasin talle, et 100 marka woorimehe palkamiseks oli määratud.

Kui ma isand Kärkärile ta uue „oktoobri“ kätte ulatasin, jäi ta esialgu imestanult mulle otsa vaatama. Kuid daam sosistas temale midagi naeratades kõrwa, mis isand Kärkärile nähtawasti midagi meelde tuletas, ja ta wõttis sõnalausumata kübara mult wastu.

Nad lahkusid üheskoos.

Isand Pidur on arwamisel, et ta daami ära tunneks. Arwab tema wanust umbes 26 aasta peale. Mis daami wälimusesse puutub, siis on daam Piduri enese kelm-naljaka tõenduse järele „tubli tükk“. Daamil on pruunid silmad ja meeldiw ülalpidamine.

* * *

Neiu Ida Vingiwarb, selle puujalaga lesenaise tütar, kes „Musta Kassi“ lähedal promenaadil apelsiina ja kuremariini ning muid karastawaid jooke müüb, teatas järgmisi üksik-asju:

Olen sageli õhtuti emal abiks Merepuiesteel „Musta Kassi“ wastas. Meie kaubakongi alt on igäüks näha, kes „Musta Kassi“ läheb, ehk sealt tuleb. Reede õhtul 27-mal kuupäewal kogunes suwisesse aeda rohkesti rahwast. Minu tähelpanu äratas „Musta Kassi“ minijatest eestkätt üks paar, peasjalikult meesterahwas. Kui ema müügilaua taha ilmus, hiilisin saali — uksehoidja on minu ristiisa tutaw — ja jään ühe samba taha eesriiete warjule, kust üks kööki wiib, saalis wiibijaid silmitsema. Seal oli ka nähtud paar. Tango on tants, mida raske ühe õhtuga ära õppida, sellest isandast aga, kes ennist naisterahwaga siia tulnud, wõis märgata, et tal tantsimiseks enam tahtmist kui oskust oli. Paarikene oli nähtawasti siiski enesega täielikult rahul.

„Hitchy-Koo“ järele lahkusid nad saa-

list, mida ka mina tegin, arwates, et ema mind ehk juba kärsitult ootab.

„Mustast Kassist“ wälja tulles, istusid nad selle ette pingile, nende lähedalt mööda sammudes, märkasin, et meesterahwas nagu mulle tuttaw näis olewat. Kui ta aga kübara maha wõttis, et rätiga higist otsaesist pühkida, üllatas mind see, et ta just teisend oli isand Kärkär, keda ma päew enne seda kogemata ämmaemand Mutikase juures juhtumise kombel nägin. Naisterahwast oleksid ühed ehk ilusaks, teised mitte, arwanud.

Ma läksin purjekongi alla, laua taha, ema kõrwale ja hakkasin neid jälgima.

Isand Kärkär aitas daamile palitu selga ja surus teda selle juures — wõib olla täiesti juhuslikult — enese wastu. Selsamal silmapilgul ilmus pimedast hoone warjust keegi punetawa näoga isand, piip hambus. Ta kergitas kübarat ja lausus naisterahwa poole kummardades, ta „lootwat, et see õhtu lõbusalt mööda on saadetud“.

Ära ma pean ütleva, küll oli kihwtine toon, millega ta seda ütles.

Noor naisterahwas wastas temale külma peanikutamisega ja tähendas isand Kärkäri poole pöördudes, et neil aeg minemiseks olla.

Punetawa näoga isand wõttis piibu suust ja tähendas endise kihwtise tooniga, et temagi minekuks paraja aja arwab olewat. Seda üteldes, pakkus ta daamile käewart.

„Meie ei tarwitse teid tülitada“, tähendas isand Kärkär ja astus nende wahele.

Mis peale selle sündis on mul raske kirjeldata. Mäletan ainult, et isand Kärkäri kübar õhus tiirles, punetawa näoga isanda pea aga järgmisel hetkel meie müügilaual apelsiinide ja limonaadipudelite hulgas pöörles. Arusaadaw, et meie emaga politseid hüüdsime, kuid meie hüüd lämbus kokkujooksnud hulga üldisesse lärmi.

Kõige wiimane, mis ma nägin, oli see, kuidas isand Kärkär politseiniku mütsi maha löi.

Kõige wiimane, mis ma nägin, oli see, kuidas isand Kärkär politseikordnikku raputas ja tema mütsi maha lõi, kuna kolm teist kordnikku teda tagant kinni hoidsid.

Punetawa näoga isand eemaldus kiirel käigul, kandes käes kübarat, kuna daami enam kusagil näha polnud.

Neiu Wingiwarb arwab, et ta daami ära tunneks. Ta kandis roosa mooniõitega musta kübarat ja oli tedretäheline.

* * *

Raiooniülem Tilgend, seletas meie kaastöölise küsimuste peale järgmist:

„Ja. Mina olin reedel, 27-mal kuupäeval jaoskonnas korrapidaja.

Ei. Kärkäri nimelist süüdlast ma ei mäleta tol päeval olewat.

Ja. Umbes kella 10 aegu õhtul toodi jaoskonda keegi härra, keda süüdistati kisklemises „Musta Kassi” ja teoga haavamises politseinikku tema ametikohuste täitmisel.

Härra nimetas ennast Arkibald Kukusit.

Ei. See härra ei soovinud wabastamist wastutuse peale ja eelistas öö weeta jaoskonnas. Meie ustroitasime ta, nii kuidas wähegi võimalik.

Ja h. Ilmus küll keegi daam.

Ei. Tema päris ainult selle härra üle teateid, keda „Musta Kassi“ tüüli süüdistati. Ma näitasin temale protokollid, ta tänas ja läks minema.

Seda ei tea ma ütelda. Wõin ainult tõendada, et kaebealune laupäeval, 28-mal kuupäeval hommikul kell 8 kellegi Sikupilli söögimajapidaja Juhen Tootsi wastutusel wabaks lasti.

See ei ole meie asi.”

Raiooniülem pooldab, et juhtumisi on olnud, mil süüdlased awaliku skandaali kartel endid wõõraste nimede all on esitanud. Ent lähemast seletustest selles suhtes ta siiski wiisakalt loobus.

* * *

Isand Juhen Toots, söögimajapidaja Sikupillis, kostis meie kaastöölise järelepärimiste peale ühesilbilise wastusega:

„Midagi ei tea. Pole aimugi! Ja.”

Ent meie kaastööliline ei kaotanud veel pead. Ta palus enesele klaas „teeheed” ja wõttis laua ääres istet. Isand Toots ei lausunud tellimise peale esialgu sõnagi, mõttis ja uuris teda enne hulga aega asjatundliku pilguga ja kadus siis tahatuppa, kus emand Toots „teehee” klaasiga ilmus, mille meie kirjasaatja ette paigutas.

Seda silmapilku kasutas ka meie kaastööliline emand Tootsi usutlemiseks. Ja ennäe, emand Toots mäletaski, et ta laupäewa hommikul piimamehele ust awades, kellegi noore naiste-

Isand Juhen Toots: „Midagi ei tea. Pole aimugi! Ja . . .”

rahwa sisse lasi. Naisterahwas kõneles kähisewa häälega ja seletas, et ta pea kogu öö mööda uulitsaid hulkudes on mööda saatnud (rumal pakikandja waksalis oli talle küsitud aadressi järele walettee juhatanud). Kui ta wiimaks õige koha üles leidnud, pole ta inimesi öösel kella 2 ajal äratada tahtnud, mida emand Toots wäga mõistlikuks ja wiisakaks arwas.

Daami wälimuse kohta teatas emand Toots, et tal wäga armas nagu olnud, kuid weidi wäsinud wälja näinud, mis täiesti loomulik.

Daam pärinud isand Tootsi järele ja seletanud, et ühte tema sõpra on waja wäga aidata, kes mingi halwa skandaali hulka kukkunud. Seda kõike pole emand Toots imeks pannud. Sotsidega ta muidu sõprust ei pidawat.

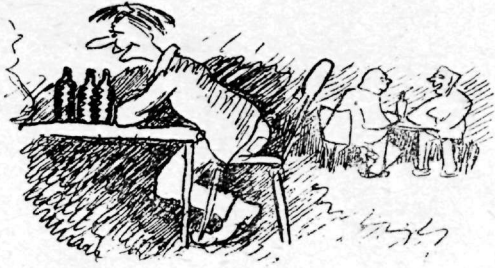
Kui isand Toots kuulda saanud, milles asi seisab, riietunud ta kiiresti ja läinud ühes daamiga wälja. Naise küsimuse peale, kellel õnnetus juhtunud, wastanud Toots, et tema teda ei tundwat. Kas isand Kukusit? Wõib olla ka Kukusitt.

Selsamal silmapilgul ilmus isand Toots ise ja meie kaastööliline katkestas emandaga jutu, maksis arwe ja lahkus söögimajast.

* * *

Järgmine isik, keda meie kaastööliline usutles oli kommunistlike kalduwustega uulitsalehe „Lõugutaja” agent, asjaajaja, kuulustekorjaja, korrektor, käskjalg ja lõpuks sellesama lehe wastutaw toimetaja Mihkel Sihkatsahkat. Isand Sihkatsahkat, kes meie kaastöölise kutse, „Cafe Anglais'sse” ei- nele tulla, wastu wõttis, polnud esialgu sugugi tujus mingit seletust andma. Ent wõttis lõpude-lõpuks hoogu ja jutustas:

Minu ja „Lõugutaja” peatoimetaja ja tähtsama tegelase Arkibaldi Kukusita wahekorda on kaunis raske kindlaks määrata. On päewi, mil me' temaga nagu sõbrajalal seisaksime, sest samast, kui talle „taju” peale tuleb, käib ta minuga ümber, nagu mõni jooksupoisiga.

„Lõugutaja“ agent, isand Sihkatsahkat, wõttis hoogu.

Laupäewal, 29-mal tulin ma toimetusse hiljem, sest teadsin, et Kukusit kell 10 homm. walitsusele töötä tööliste abiandmise kohta ette panna kawatsetud arupärimise asjas rahwasaadikut Kärkäri usutlema läks.

Sealt ilmus ta tagasi alles kell 12 ja wäga pahuras tujus. Mind ei pannud ta nagu tähelegi. Kõndis minutit kümme mööda tuba edasi-tagasi, sõimas, kirus ja pillus mööblit. Lõpuks andis ta jalaga toolile niisuguse hoobi, et see raksatades mulle wastu jalgu lendas. Kasutasin seda juhust, et talle „tere hommikut“ ütelda. Alles siis oleks talle nagu meel pähe tulnud.

„Noh, kuidas usutus läks, kuulsite midagi huwitawat?“ pärisin ma.

„Jah, huwitawat, ülihuwitawat!“

Ta püüdis ennast waewaga taltsutada.

„Teate, kus ta eila õhtul oli?“

Lõpuks andis ta, jalaga toolile hoobi...

„Arwan, et „Töölise keldris“ miitingul, kus ta naiseltsilise, neiu Wiipi, järele aine üle „Kodanlised raswamaod ja nende kõlblus“ kõnelema pidi.“

Kukusit toetus mõlema käega lauale ja kumardas otse mulle näkku.

„Lasite märgist mööda,“ kähistas ta kihwtiselt. „Mustas Kassis“ oli ta ja tantsis seal Harjumäelt korjatud lõhwerdiga tango't.“

Mu põlw kipitas saadud hoobist ja hinge täitis mõrudus. Sellepärast lõikasin talle:

„Mida siis — mispärast ta ei peaks ka tant-sima, saab muidugi arwa lõbutseada.“

Ent Kukusit ei lasknud end eksitada, waid jatkas:

„Korruga ilmub aga wõistleja ja wastased kukkusid naise pärast karwupidi kokku. Lõpp oli see, et ta öö politseijaoskonnas mööda saatis.“

Arwan, et ma wist naeratasin.

„Eks ole lõbus?“

„See oli muidugi asja naljakas külg,“ wastasin ma, „aga selle eest tuleb tal wist küll rahukohtuniku juures wastust anda.“

„Temal? Ma mõtlen, kuidas mina wastust pean andma.“

Nüüd mõtlesin, et ta juba jaburaks läinud.

„Teie?“

„Muidugi mina. Nime järele olen juba kõripidi sees ja nüüd ütleb mudugi kogu see bande, mida parteiks nimetatakse: distsipliini nimel (see kuradi distsipliin!) wõtad sina, Kukusit, selle sauna wastu!..“

Hea, kui rahukohtunik juhtub olema heas tujus ja kui muhk politseiniku peas mõne päewaga paraneb, siis pääsen ma vähemalt paari kolme tuhande margase trahwiga. Aga kui muhk „johannese“ peas kohtupäewaks alles õieti siniseks lööb ja waluhood kohtuniku

„Wõttis köögitüdruku ühes ja sõitis ära!“ hulus neiu Juppluu...

maksa kallal närima juhtuwad, siis on mul ilma rahatrahwita oma kuu ehk kaks sihker. Aga, kurat wõtaks, ka mina ei tahaks sedawõrt loll...“

Äkki lendas sisse isand Kärkäri erasekretäär, neiu Juppluu. Ta langes, meeleheitel pisaraid walades, toolile.

„Ta sõitis ära,“ hulus ta. „Wõttis. köögitüdruku ühes ja sõitis ära...“

„Sõitis ära? Kuhu ta sõitis?“ päris Kukusit erutatult.

„Kloogale. Oma suwekorterisse. Peale teid, Kukusit, käis seal weel neiu Külimatt... Aga tema soowib, et kõik teda rahule jätaksid. Siis tuleb ta tagasi ja wõtab kõik selle „supi“ enese peale.“

„Mis? Enese peale?“ päris Kukusit nähtawasti kergendatult.

„Aga ikka kaks nädalat,“ lausus neiu Juppluu, „see tapab ta tõesti!“

„Kohus tuleb alles mõne päewa pärast. Kust te praegu juba teate, et kaks nädalat mõistetakse?“ päris Kukusit.

„Neiu Külimatt oli adwokati juures. See seletas, et kohtunik harilikult ikka 2 nädalat mõistab, kui tüliks igasugune väljakutsuw põhjus puudus.”

„Aga siin seisib ju väljakutsuw põhjus selles, et see teine tema kübara maha löi. Siin oli ajnult enesekaitse.”

„Seda seletas ka neiu Külimatt ja adwokaat arwas, et seda ehk arwesse wõetakse. Kuid lugu seisab selles, et meie „seda teist” üles ei leia. Ja waewalt ilmub ta ise wabatahtlikult.”

„Seda teist peab ometi tundma naisolewus, kes temaga tango't tantsis. Nähtawasti oli see üks tema sõppruist.”

„Ara see naisolewus on niisama leidmata. Ta ei mäleta isegi ta nime.”

Neiu Juppluu waikis ja ütles siis:

„Teie olete ju nõus?”

„Millega?” päris Kukusit kurjal näol.

„Kaheks nädalaks soolasse minema.”

Kukusit oli tusane kui pilw.

„Mina sain teist niimoodi aru, et ta ise kõik enese peale tahtis wõtta ja ise selle aja ära istuda.”

Endise weltweebli lesk, emand Kröbe.

„Seda küll. Aga see on wõimata. Neiu Külimatt kõneleb ise teiega selle üle! Mõtelge ise — ajakirjandus! Mõtelge — Kärkäri poolt sel õhtul wäljakuulutatud kõneaine ja selle asemel õhtul missugune skandaal! Mõtelge, mis-sugune kodanline lärm, hallparunite hirwitused ja parastused! Ja walimised, walimised! Ei, seda meie ei wõi lubada...”

„Aga minu suhtes lubatakse küll!” urises Kukusit.

„Teie — see on iseasi. Peale selle on teil ajakirjanduses ikkagi teatud tutwused, mis wõimaldawad asja teie kohta maha waikida...”

Nüüd arwasin olema oma tunni tulnud — seletas Sihkatsahkat — küsisin:

„Aga mispärast ta köögitudruku Kloogale ühes wõttis?”

„Arwan, et söögitegijaks,” arwas Kukusit.

Wiimane mohikaanlane.

„Nad ehitawad järjest uusi tapamaju juurde — mu waesed, waesed põrsad!...”

„Mistarbeks siis muidu köögitudrukuid kaasa wõetakse!”

„Hm. Ta wõtab ikka köögitudruku kaasa?”

„Ei,” wastas neiu Juppluu, „harilikult walmistab talle seal sööki emand Kröbe.”

„Niisugusel juhtumisel” — tähendasin mina — „leiate otsitawa naisolewuse Kloogalt. Olge kindlad, et nad praegu seal wastamisi lauas istuwad ja suurepäralist einet maitsewad.”

Kukusit patsutas mulle õlale, andis 200 marka, ja lubas ülejäänud päewaks wabaks. Neiu Juppluu'le aga ütles:

„Teatage neiu Külimatt'ile sellest. Mina olen tagasi kell 1.”

* * *

Sellekohase ülesande peale kuulas meie maa-kirjasaatja Kloogal endise weltweebli lese, emand Kröbe, üle ja teatas siis toimetusele järgmisi üksikasju:

Olen juba mõnda aastat isand Kärkäri suwimaja järelwaatajaks. Ta armastab, et maja ikka korras oleks. Sõidab siia, siis kui heaks arwab. Wahest teatab ette, teine kord mitte. Wiimane kord, kui ma ei eksi, oli see laupäewal, sõitis ta päris ootamata siia. Harilikult tuleb ta jala, seekord sõitis aga küüdimehega. Kaasas oli tal noor naisterahwas ja sellel reisukohwer. Isand Kärkär seletas mulle, et ta enesega köögitudruku ühes on wõtnud. Tõtt ütelda oli mul selle üle päris hea meel. Mina ise pole kunagi osaw kokk olnud — mu kadunud meeski ütles seda ikka — ega tahagi seda au saada.

See oli väga tragi naisterahwas, seda nägin kohe. Ta palkas naabrite käest warsti jalgratta ja wõttis korwi ning sõitis Kerssalusse söögikraami ostma. Isand Kärkär sõitis ühes temaga, et teed näidata. Nad olid kaunis kaua ära, aga seda pole imeks panna: sinna on ikka mõni kilomeeter maad ja tee on roopline. Kui

nad tagasi jõudsid, sõime kolmekesi koos. Isand Kärkär ütles, selle tarwis, et „tööjõudu kokku hoida.“

Peale sööki läksin oma tupp, nemad jäid lauda jutlema. Siis jalutasid nad veel kaua aias. Oli kuuwalge, kuid — nagu mulle näis — üleliiaks wiü öö.

Hommikul, senikaua kui isand Kärkär veel puhkas, lobisesime meie kahekesi köögis. Tema näis olewat rahutu.

„Loodan, et inimesed minu üle ometi kurje jutte ei hakka kõnelema. Ta käis väga peale, et ma ühes sõidaksin.“

„Igaüks wõib köögitudruku kaasa tuua,“ rahustasin mina. „Ah, mis inimesed, ma ütlen ikka — hauguwad ja jääwad wait.“

„Oleks ma lihtne wana naisterahwas — kaebas ta — kõik oleks hea.“

„Olge ikka. Külap jõuate wanaks saada,“ rahustasin teda jälle. Aga ma mõistsin hästi, et ta väga külgetõmbaw naisterahwas on ja sugugi mitte igapäewaste lihtsate hulgast.

„Aga tahate minu wanainimese nõu kuulda, siis kuulge: teie koht on köögis, tema koht wõõrastetoas. Ta on hea ja armas, aga inime jäeb ikka inimeseks.“

Peale hommikueinet ilmus ta jälle minu juure kööki ja sules enese järele ukse.

„Ta tahab mulle näidata teed Laulasmaale. Seal ta saada paremat kaupa. Mis ma pean tegema?“

„Nagu ise arwate,“ ütlesin mina.

„Ma nagu sõidaksin. . .“

Ja äkki puhkes ise nutma.

„Ja mis seal siis on! — kõneles ta nutu hulka, — mina olen mitukümmend korda miitingutel kuulnud, kuidas ta klassiwahed naeruks on teinud. Minu esiwanemad on põlwest põlwe talupidajad olnud. Aga kes see neiu Külilmatt'ki siis õieti on? Endine lihtne kõrtsmiku tütar, muudkui tema isal polnud mitte üks kõrts, waid mõnikümmend. . .“

„Kuidas see lugu algas?“ pärisin mina. „Kas ta ammu teid tähele hakkas panema?“

„Paari-kolme päewa eest. Enne ta mind nagu poleks näinudki. Olin lihtne „köögikaru“, kes sööki lauale kandis. Reedel nägi ta mind juhtumisi paremas riides ja hakkas armastama.“

„Mis teie ise tunnete, ütelge mulle puhtast südamest?“

„See'p see häda on. Ma kaalun ja kaalun. „Proua Kärkär“ olla on ju meelitaw asi, mis iga naisterahwa pea segamini ajab. . .“

„Temaga on raske elada,“ tähendasin mina.

„Tarkade inimestega on alati raske elada. Nendega peab kui lastega ümber käima ja nende eest hoolitsema. Aga ta on nii armas, nii hea. . .“

„Noh, siis wõtke oma korw ja sõitke Laulasmaale.“

Mälestus kadunud hiilgusest.

„Mina — keiserlik kaardiwäelane. . .“

Nad sõitsid ühes minema.

Umbes kella kahe paiku sõitis auto wärawa ette. Wälja astusid neiu Külilmatt, see preilikene, kes isand Kärkäri juures masina peal kirjutas, — kuidas ta nimi nüüd jälle ongi? — Juppluu, jah Juppluu ja isand Kukusit. Tunnen neid kõiki näo järele. Ütlesin neile, et ma seda ei tea, millal isand Kärkär tagasi jõuab. Nad wastasid, et ei tee wiga. On ainult juhtumisi mööda sõitnud.

„Oli teil eila keegi?“ päris neiu Külilmatt.

„Ei olnud, teie olete esimesed,“ wastasin mina.

„No, aga ta tõi ju enesega köögitudruku kaasa?“ päris isand Kukusit.

„Jah“, wastasin mina, „ja väga kena köögitudruku.“

See on ju puha tõde.

„Ma tahaksin köögitudrukule mõni sõna ütelda,“ rääkis neiu Külilmatt.

„Kahjuks pole teda kodu, ta sõitis Laulasmaale,“ wastasin mina.

„Laulasmaale!“ hüüdsid nad kõik ühest suust ja waatasid üksteisele otsa.

„Nähtawasti walmistakse täna siin suurepäraline lõuna,“ arwas Kukusit, mille peale neiu Külilmatt torus mokkel tähendas:

„Mõne raiepega ühes. . .“

Nad sosistasid midagi eneste keskel ja ütlesid siis: „Head päewa, emand Krõbe, ärge ütelge, et siin olime, tema tahab üksinda olla ja pahandab muidu.“

Istusid autosse ja sõitsid minema.

Õhtul sõime jälle koos. Õue minnes näis mulle, nagu oleks akna alt keegi wari puude warju libisenud. „Ärge jalutage täna õues, ini-

mesed käiwad ümberringi, wõiwad lori juttu tõsta," ütlesin köögitudrukule.

Ta tänas mind.

Järgmisel päewal lõunastasime jälle ühes. Õhtul sulusin aknaluugid ja lasin ka akna eesriided alla. Ning tegin hästi.

Ma teadsin ammu, et isand Kärkar hästi kõneleb, kuid, ei olnud ma teda veel kuulnud. Selkorral alles nägin, mis ta wõis, kuidas ta meid lõbustas, lobises ja naeris. Nagu oleks ta 10 aastat nooremaks saanud.

Waewalt sai aga köögitudruk kohwi walmistama hakata, kui uksele koputati.

„Kes seal wõiks alla? Mind ei ole kellegi tarwis kodus!“ hüüdis isand Kärkär.

Mina jooksin kööki.

„Walmistage kohwi ühele!“ sosistasin ma.

Tema — köögitudruk — taipas. Ma kahmasin warnast põlle ja tanu ning wiskasin talle kätte, kuna ise ust awama tõttasin.

Nad sammusid minust waikides mööda otse söögitudruppa.

„Kus ta on?“ päris neiu Külimatt Kärkäriilt.

„Kes?“

„Ärge wigurdage,“ ähkis neiu Külimatt, enast suure waewaga taltsutades. „See naisolewus, kellega teie lõunastasite!“

„Kas teie emand Krõbedast räägite?“ küsis ta. Mulle aga näis, et neiu Külimatt iga silmapilk nagu isand Kärkäri karwu lendab.

„Kus ta on?!...“

Mina läksin kööki. Aga teate ise, missugused need suwimajade seinad on: iga sõna on kuulda. Nad jagelesid ja seletasid mingisugusest 2-nädalist, isand Kärkär lubas midagi enese peale wõtta, neiu Juppluu nuttis ja neiu Külimatt kärkis ning nimetas teda pimestatud Simpsoniks. Mina ei saanud sest kõigest põrmugi aru, kuid köögitudruk kuulab iga sõna neelates.

Wiimaks kõneles isand Kukusit.

„Terwe asi seisab selles, et me selle isanda peame leidma. Ta peab kohtusse ilmuma ja

Kohtus.

„Näete, aulik kohtusaks, — see siin wägistas mu ära, sellepärast nõuan, et ta mu naiseks peab wõtma.“

seal ütles, et tema tuli alustas. Siis määratakse isand Kukusitale paar tuhat marka trahwi ja isand Kärkäri nimi jääb saladusse.“

„Ütlen weel, et ma selle inimese nime ei tea,“ kinnitas isand Kärkär.

„Ütelge meile ainult selle naisolewuse nimi, kellega te tantsisite „Mustas Kassis.“

Ma silmitsesin köögitudrukut: ta oli kui kiwinenud.

„Wäga kahju,“ ütles isand Kärkär „aga ma ei taha teda sellesse asjasse segada.“

„Meie tahame temalt ainult selle inimese nime teada,“ ütles isand Kukusit.

Ning neiu Külimatt hüüdis:

„Ja kes ta on niisugune? Mees? Peigmees?“

„Ma istun ise need kaks nädalat ära,“ hüüdis isand Kärkär otsustawalt.

Nüüd tuli köögitudruk ukse juurest eemale, wõttis reisukohwrist kirjutusabinõud ja hakkas kiiresti kirja kirjutama. Toas kestis jutt weel wiis minutit, siis saatis isand Kärkär külalised minema.

Köögitudruk lõpetas kirja ja pani ümbrikku. „Isand Siim Suurkuhi“ lugesin ma adressilt.

„Kas see ongi see noormees?“ pärisin ma.

„Jah.“

„On ta teie peigmees?“

„Ei. Aga saab mu peigmeheks, kui seda täidab, mis ma kirjas palun.“

„Aga isand Kärkär?“

„Isand Kärkäri jaoks jääb naljakas mälestus — wastas ta palitult selga tõmmates, — sellest loost, kuidas ta kord oma köögitudraku peaaegu naiseks pidi wõtma.“

Selle peale wilksatas ta köögiuksest õue.

Siim Suurkuhi, majadega angeldaja ja Wiru börsemaakler.

Emand Kröbe oli püha wiha täis, kui teada sai, et tema jutuajamine meie kaastöölisega lehes ära trükitud wõis saada. Ta pidanud seda ainult lihtsaks, sõbralikuks lobisemiseks naabriga.

* * *

Siim Suurkuhi, majadega angeldaja ja Wiru tänawa „musta börs“ maakler seletas meie kirjasaatjale, et ta isegi imestada, missuguse pöörde kogu see asi on wõtnud.

Tema saanud neiu Kiki käest kirja ettepanekuga, kellegi isand Kukusit'i juurde ilmuda ja tõendada, et tema reedel, 28-mal kuupäewal „Mustas Kassis“ tüli on alanud. Kui ta seda teeb, siis wõida ta enese ja neiu Kiki pulmade peale kindel olla.

Ent isand Suurkuhi, kes ennast kui äärmiselt praktiliselt isikut esitas, otsustanud enne mõnesuguseid ettewaatuse abinõusid tarwitusele wõtta. Ta käinud enne politseijaoskonnas ja siis weel paaris kohas ning ilmunud alles õhtul, nagu ta ise tähendas, „kõik kaartid käes“, isand Kukusit'i juure.

Ent isand Kukusitt loobunud isiklistest läbirääkimistest ja saatnud ta neiu Külimati poole. Wiimane lisanud kirjas awaldatud tingimustele omalt poolt juure: Kui isand Suurkuhi ja neiu Kiki pulmad enne kuu lõppu peetakse, siis annab ta omalt poolt 40 tuhat marka kaasaraks.

Aga isand Suurkuhi, silmaspidades nende ühiseid huwisid — enese ja neiu Külimati omi — nõudnud 60 tuhat, nõudmist sellega põhjendades, et tema pruudi hea nimi „Mustas Kassis“ teatawal määral kannatanud. Lõppude lõpuks leppis neiu Külimatt ka selle tingimusega.

Lõpuks awaldas isand Suurkuhi selle üle oma suurimat põlgust, et isand Kukusitt lepingu sisu kõige peensusteni isand Sibulwilla läbi neiu Kikile teatanud. Ta luges selle kõige

wiisakate kombete rikkumiseks ja kõrgemal määral ebaaumehelikkuseks, et Kukusit, kes tema käest kõik saades, mis tal waja, peale selle „oma kohuseks pidanud“ pühendada neiu Kikki äri üksikasju, oma tegu sellega põhjendades, et neiu Kiki „selle inimese iseloomu pidawat tundma, kellega ta abiellu kawatseb astuda.“

* * *

Lõputeed sai meie kaastöoline isand Sibulwilla käest. See on wana mehike, isand Kärkäri kaugelt sugulane, tema juures tõelikult pooleldi, parteiseltsimeeste ees täielikult armuleiwal, külaliste ees — kui waja — aga teenriks. Esiteks salgas ta puha maha, kuid wiimaks, kui meie kaastöoline hoiatanud, et sellest isand Kärkäri kuulsusele paha wõib tulla, seletas järgmist:

„Kesknädala õhtul tuli Kiki koju. Ta ütles kõik on korras: nad leppisid minu tuttawaga kokku, neiu Külimatt käis kohtuniku juure, asi lõpeb rahatrahwiga.“

Siis küsisin mina — kas te teda wäga armastate?

„Jah,“ wastas ta „ma armastan teda surmani. . .“

Äkki muutus ta näost punaseks ja päris:

„Kellest teie küsite?“

„Eks sellest noorestmehes ikka. Ta nimi on wist Suurkuhi?“

„Ah sellest! Mis siis — ega ta halb inimene pole. . .“

„Aga kui on aga halb?“

„Mina lubasin temale minna, kui mu palwe täidab. Ta täitis selle.“

„Aga täidetakse mitmet wiisi. . .“

Siin alles kõnelesin temale täitsa tõtt tema headusest ja 60-tuhandest, mis ta neiu Külimattilt tema arwel wälja kaubelnud. Kui ma lõpetanud, kaelustas ta mind ja ma tõendan, 20 aastat waremalt oleks see suudlus mulle suurt rõõmu walmistanud. Siis ütles ta:

„Noh, mul on wõimalik neiu Külimatt'i aidata neid 60-tuhandet enesele jätta.“

„Teie olete ümberringi jahune...“

Pool tundi hiljem sõitis koju isand Kärkär. Nägin kohe, et ta oli pahas tujus.

„Pane mu kraamid kokku,“ ütles ta. „Sõidan Petserisse. Kui koju tagasi jõuan, teen neiu Külimatiga pulmad.“

„Mis siis. Neiu Külimatt on. . .“

„See on otsustatud. Tema on naisõiguslane, äärmiste käredate kalduwustega ja kõik muud, temast saab minule aateline eluseltsiline. Meie maja, see on perekond, saab kõrgete aadete keskohaks. Mis seal weel soowida jääb.“

„Kui teie ära sõidate, siis waja ütelda, et köögitudruk waremini lõunat walmistaks.“

„Köögitüdrukule ütelge, et ta kus kurat kolib!“

Waatasin talle imestades otsa.

„Tema kawatseb tont teab missugusele bur-
suile ja lurjusele mehele minna. . .“

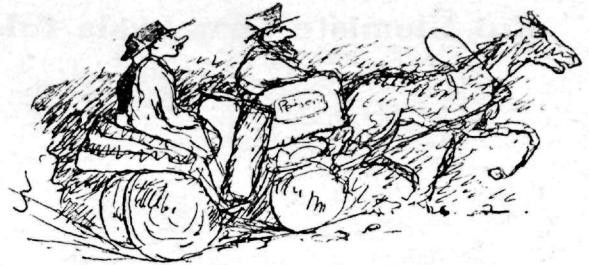
„Seda ei ole,“ kinnitasin mina.

„Kuidas ei ole?“

„Ei ole ja — lihtsalt! Küsige ise.“

„Saatke ta silmapilk siia.“

Kui ma kööki ilmusin, segas köögitudruk parajasti jahuse kätega kausis tainast. Kui ta kutsest teada sai, ei pühkinud käsi puhtaks, waid jooksis üles.

Petserisse.

Poole tunni pärast läksin helistamise peale isand Kärkäri poole. Ta seisis akna all.

„Kas tsumadan walmis?“

„Kohe.“

Ma läksin eeskotta ja tõin sealt riideharja.

„Mis teie sellega teete?“

„Teie olete ümberringi jahune.“

Selle peale ütles ta ainult:

„Köögitüdruk sõidab minuga ühes Petse-
risse.“

Kui ma isand Kärkäri tsumadani woorimehe peale tõin ja tema jumalagajätmiseks käe sirutas, näis ta vähemalt 20 aastat noorem olewat, kui seda tõepoolest on. . .

Ole Nupp.

Targutused.

„Aeg on raha,“ ütleb inglane. See tähendab: on sul raha, siis on ka aega; pole raha — pole ka aega.

*

„Parem karta, kui kahetseda.“ Tõsi. Karda ikka, näituseks, wedurit, sest kui allajäädes surma saad, kahetsed pärast kibedasti.

*

„Kõik pole kuld, mis hiilgab.“ See käib küll wist meie metallraha kohta. Ka wõib seda raiooniülemate mundri kohta ütelda.

*

„Silm silma wastu, hammas hamba wastu.“ Ja suu suu wastu — lisawad armastajad omalt poolt juure.

*

„Tänaseid toimetusi ära jäta homse hoole.“ See tähendab, et spekulööri õigel ajal.

*

„Ennem jäägu hüwa rooga järele, kui watsa rebestada,“ — noh, seda juba meie turjakas tõusik banketil wiibides ei tunnista.

*

„Käbi ei kuku kannust kaugele.“ See on wananend, sest meil on järel ainult kannud, käbi-
sid aga enam polegi.

„Rääkimine on hõbe, waitolemine kuld.“ Sellest tuleb järeldada, et kui rahaminister waikib, ta siis kullafondi otsas istub; on see aga sulanud, hakkab ta rääkima.

*

„Suur tükk ajab suu lõhki.“ Sellepärast ongi kõik suured tükimehed laia lõugadega wennad.

*

„Häda ajab härja kaewu.“ Mõne härra aga ka köögitudruku manu. . .

„Walel on lühikesed jäljed.“ Kuid meie päiwil käib wale ka ilma jalgadeta — raadio teel.

Ex.

Nali.

Õnneline amet.

— „Miks tahate oma poega tohtriks kooli-
tada?“

— „Tohtri karjäär on õnnelisem kõigist muist: tohtri edusammud kattuwad raha ja kuulsusega, tohtri wäärsammud — musta mullaga.“

Ei tee wiga!

Hulkur: „Austatud härra! Olen rahakoti koju unustanud. Laenake sada marka.“

Isand: „Aga, mees, ma ei tunne ju teid sugugi!“

Hulkur: „Oh, ei tee wiga, mina kah ei tunne teid mitte!“

Kui Ülemiste järw kaela tuleks ja mis kasu sellest oleks . . .

Igasugustel sõnumesaatjatel ja neegripoistel oleks ohtralt tööd.

Kordnikul poleks vaja joodikuid soolasse wedada: kes täis — wajub põhja.

Majaperemehed saaksid ühe ropsuga keldrikorteri elanikest ilma kohtuta lahti.

Piimameestel oleks „pikk piimajak“ alati käepärast.

Linnaisadel oleks hea otse raekoja katuselt sogases wees „kalu“ õngitseda.

Külm „dush“ oleks poliitikameestele päris kohane. Nad näeks üksteist päris mõistlikkude meestena.

Linnawalimiste asi
segane kui õlesasi,
sest et kohtusaksad näinud —
sulid walimistel käinud!
Tõsteti siis laialt kära:
sulid walind sulid ära,
kes wõib linnapiruka
ausailt meestelt näpata . . .

* *

Kurdetakse tihtilugu —
liialt olla juudi-sugu,
aga seda joru ma
uskuda üks teps ei saa.
Nõnda nimelt oli asi:
wõeti tagawaralasi;
sõjakommissiooni neid
kokku tuli tuhandeid.
Aga selles meeste meres,
selles Eesti poege peres
leidsin — palun uskuda! —
ainult ühe juudi ma . . .
Noh, ja seegi, waeseke,
oli wistist sandike,
sest et kommissiooni ees
wabastati waene mees . . .

* *

Walitsuse kriisiwembud
ja parteide karutembud
harjumuseks saanud, nii
et meil igaw surmani,
kui skandaali kriisita
ükski kuu peaks mööduma.
Igakord kui Toompea kühmal
äge lahing mõnel rühmal, —
maitswad need, kes seal ei sõdi,
magust maadlus-spordi kõdi,
unustades sootuks ära,
et see wali wõitlus-kära
hirmust walukisa matab,
surejate hoigeid katab.
Winge surmatuule tiivad
unustuse maale wiivad
nagu kollund kõiwulehe
igal hoowel ühe mehe . . .
Nüüd ma lõpuks loobun sest

luulelisest wõrdlusest,
öeldes: — mind ka üheks tunniks
ämmgi ministriks ei sunniks!
Mõelge — kuidas lähed sa
turgu oma nahaga:
enne kui portfelli sul antaks —
kindlaks tingimuseks pandaks,
et sa likwideerma pead
teenistuse, sehwitid head,
koha, äri, sõnaga —
kõigest pead loobuma!
Ministrina saad küll palka,
rohkem aga — söimu, malka,
olles kummipallina
erakonna mängida,
kunni tuleb suurem lops,
mis sind korstnasse lööb — wops!
Nüüd sa, nagu uppunud mees,
heitled põhjatumas wees,
otsid meeleheitel pidet,
otsid katkestatud sidet,
kunni laine wahune
lõpu teeb su piinale . . .

* *

Wanapoiste tuju paha:
ähwardab neid pearaha,
süski pisarsilmil nad
heldet saatust tänarwad,
et meil rahwasaadikud
pole wanatüdrukud,
kes küll ei teeks juttugi
maksust alla miljoni . . .

* *

„Päiwälehest“ lugi Mats:
„Koolimäiju tuhand kats . . .“
— „Issand Iesus!“ — mõtöl timä:
„Tulõ appi, Jummal-Imä!
Aig no pia kätte jõud,
kuna tulõ ullest põud,
nii et ahwokaat wai muu,
ülikoolin opatu,
tulõ poolõ palgaga
tallo tsikko karjama! . . .“

Aka P u r s.

Unustas!

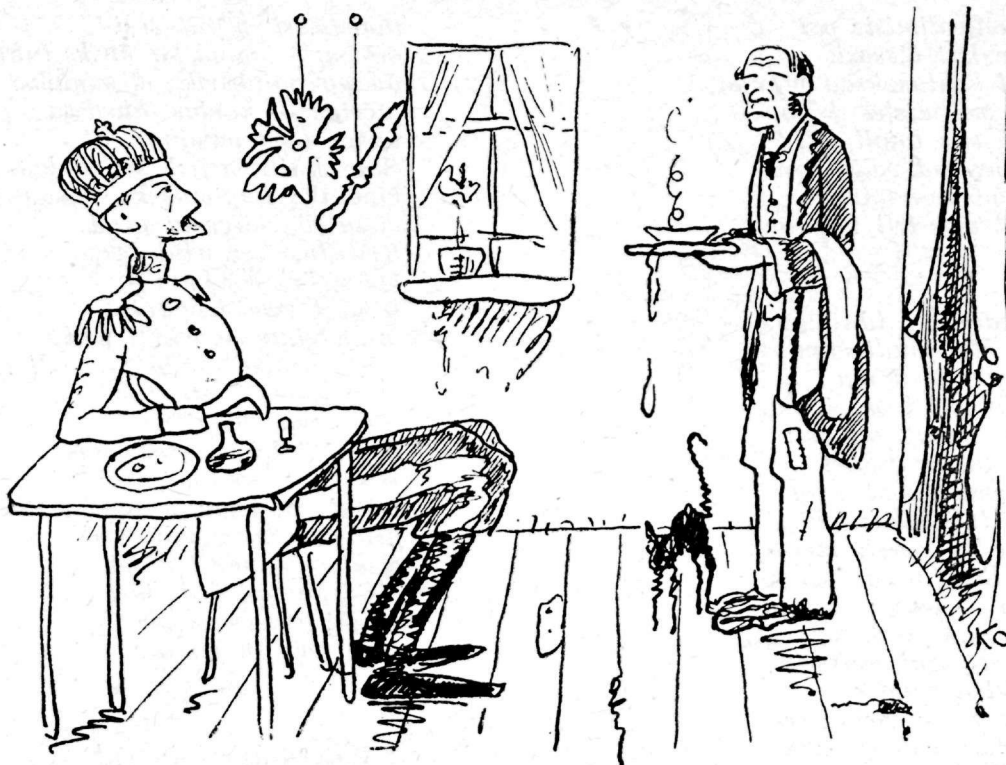
Arst (nekrutile): „On teil mõni kehawiga?“
Nekrut (sõrme näidates): „Ja — kõwer näpp.“
Arst: „On's see ju ammu haige?“
Nekrut: „Ligi kolm aastat juba, tohtri-härra.“
Arst: „Ja millinie oli sõrm enne?“
Nekrut (end unustades ja sõrme õiendades):
„Niisugune.“

Reisueelarwe:

A. Pariisi jaoks pead arwama vähemalt
75—100 franki päewas.
B. Nii palju! Ja mina pidin abikaasa ka ühes
wõtma!
A. Noh, sel juhtumisel saate läbi 20—25
frangiga päewas.

Pariisi katuskambris.

(Pildike Wene suurwürstlikkude emigrantide elust.)

„Nüüd, Iwan, pead kohe naisemeheks hakkama!“

„?!“

„Olen Kõige Wenemaa keisriks kroonitud ning sinu ülesandeks jääb alamate soetamine...“

Nali.

Gui de Maupassant.

Meie elame ajajärgul, kus naljahambad enesetele surnumatjate kombel on võtnud. Ei ole enam tarwitusel seda, meie esiisade päris õiget, head, lõbusat ja lihtsat nalja. Ent siiski — mis võib olla weidram ja lõbusam kui hea nali? Mis võib lõbusam olla, kui kergeusklikkude tüssamine, lihtmeelsete nõökamine, kawalate narritamine, ja süütate ning weidrate lõksude ülesseadmine nendele, kes alati kõige ettevaatlikumad?

Missugust lõbu ei walmista see, kui inimeste üle naerda võib, neid ise endi lapselikkuse üle naerma sundida ja kui nad wihastawad, siis neile uue wiguriga tasuda.

Oh! ka mina olen omal eluajal nalja teinud ja veel missugust! Ja ka minuga on nalja tehtud ning pealegi väga osawat nalja!

Ja, ma tegin weidraid ja koledaid wigurisi. Üks minu nalja ohwritest suri selle tagajärjel, kuid keegi ei kaotanud selle läbi midagi.

Kunagi kõnelen ma teile sellest loost. Kuid wabandage, kui mu jutustus mitte kõige wiisakam pole, sest mu kelmustükk oli väga, väga

wiisakuseta. Lugu ise juhtus Pariisi lähedal ühes väikses mõisas. Kõik selle loo pealtnäijad naerawad asja meelde tuletades veel praegugi, nii et pisarad silmis, olgugi, et kelmustüki ohwer surnud on. Rahu tema hinge!

Praegu aga kõnelen teile ühest teisest kelmustükist, mis kuulub minu esimestesse noorusaastatesse. Olin aastat wiisteist wana ja weetsin kooliwaheajad Pikardias oma wanemate majas.

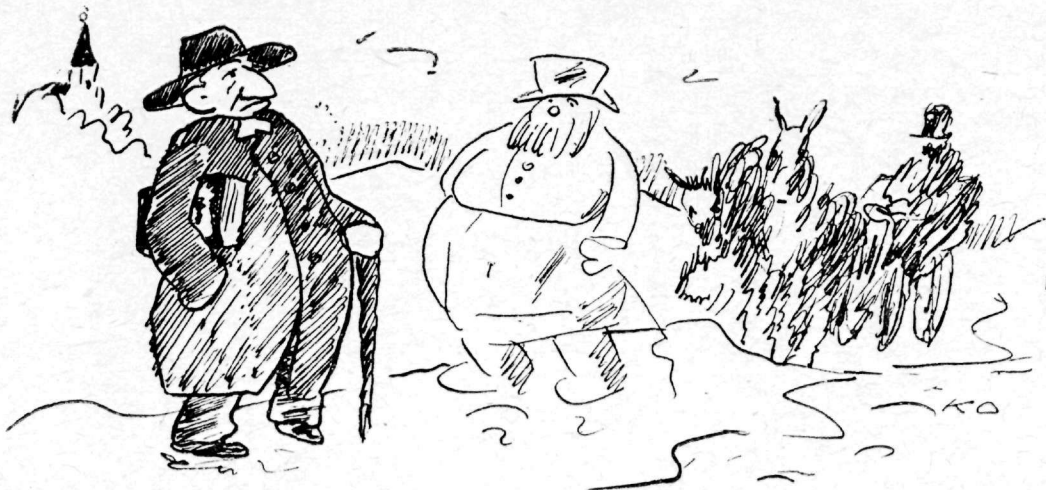
Meie juures külastus sagedasti elatanud nais-terahwas, wäljakannatamata, torin, kuri ja kättemaksuhimuline inimene, kes alati noomitusi armastas teha. Mind ei armastanud tema, ei tea mis põhjusel, ja kaebas alalõpmata minu peale wanemate ees, kõiki mu sõnu ja tegusid, halbadeks tembeldates. O, sa wana nõid!

Teda hüüti emand Dufaure, ta kandis kõigeilusamat musta parukat, ehk ta ise küll vähemalt 60 aastat wana oli ja paruka peal roosalintidega tanusid. Temaga käidi aupaklikult ümber, sest ta oli väga rikas. Aga mina needsin teda kogu hinge põhjast ja otsustasin ta pahategude eest kätte maksta.

Kui parunihärra kirikhärraga tülli läks.

(Pildike wanast heast ajast.)

Kutsar (pastorile, kellel ebaloomulik suur nina): „Parunihärra palus õpetajahärrat nina teelt weidi kõrwale pöördä, et hobused tõllaga läbi pääseksid.“

Ma lõpetasin parajasti teise klassi. Keemia-tundis üllatasid mind eriti woswori kaltsiumiks nimetatud aine omadused. Wette wisatult plahwatab see aine paukudes ja praksudes põlema, tekitab walgeid aurusambaid ja wastikut haisu.

Et kooliwaheajal wähe hullata, siis wõtsin seda ainet maale weidikese kaasa. Mul oli maal weel lellepoeg, kes minuga ühewanune. Tema male kõnelesin oma kawatsusest, mis teda oma julgusega ehmatasid. Otsustasin siiski oma kawatsuse täide saata.

Ükskord õhtul, kui kõik perekond weel söögi-lauas istus, hiilisin ma madam Dufaure tuppa ja otsisin (wabandage, mu daamid) selle ümmarguse sangaga riista üles, mis harilikult woodi alla peidetakse. Kui olin weendunud, et see täiesti kuiw, riputasin selle põhja tubli kamalutäie woswori kaltsiumi.

Selle peale peitsin enese pööningule, et parajat aega oma teo tagajärgede jälgimiskes ära oodata. Peagi otsustasin häälte ja sammude kaja järele, et kõik oma magamistubadesse lähewad. Siis järgnes waikus.

Nüüd hiilisin ma paljajalu pööningult maha, ja piilus, hinge pidades, oma waenlaste magamistoa ukse lukuaukust sisse.

Ta talitas ehte pudu-padu kallal, neid hoolikalt kõrwale pannes. Riietus siis lahti ja tõmbas suure walge öömantli ümber, mis ta kondise keha ümber nagu liimitult imes, wöttis siis klaasi wett ja ajas sõrmed suhu, nagu tahaks ta oma keele wälja kiskuda, ja toimetas sealt mingisuguse roosa ja walge asja wälja ning lasi weeklaasi. Ma tundsin, nagu oleksin mingisuguse hirmsa ja häbistawa toimingu tunnistajaks. Ent see, mis ta suust wälja wöttis ja weeklaasi lasi, polnud muud kui lihtsad walehambad.

Siis wöttis ta peast oma musta paruka ja paljastas wäikse pealuu, kus ainult mõned hallid juuksetutid leidusid. See oli nii weider, et ma ukse taga peaaegu walju häälega naerma pidin pahwatama. Siis palwetas ta põlwitades ja läks tõustes minu kättemaksmise abinõu juurde, aetas selle keset tuba põrandale ja kattis selle mahakükkitades oma pitsidega öömantli alla.

Ma ootasin põksuwa südamega. Tema, toas oli aga waikne, rahuline ja õnnelik. Ma ootasin... kah õnnelik, nagu inimene kättemaksul wõib olla.

Äkki kostis kerge sisin, siis mitu tumedat mürtsu, nagu oleks kusagil eemal püssi lastud.

Järgmisel silmapilgul peegeldus maadam Dufaure näol hirm ja imestus. Ta silmad awanesid ja sulesid ja jälle awanesid. Äkki kargas ta kükakilt üles niisuguse kärmusega, mida ma temast kunagi poleks oodanud ja jäi pungisilmil walge riista peale wahtima...

Seesinane riist aga sisises, praksus ja ajas sähwawaid tulekeeli wälja, nagu oleks sisaldanud wanade kreeklaste saladuslist tuld. Ja riistast tõusis paks suits, mis kerkis lae alla, saladusline suits, mis hirmsasti haises, nagu nõiawing.

Mis see waene naisterahwas wõis mõtelda? Mõtles ta kurjawaimu kiusatuste ja tempude peale? Arwas ta, et see tuli, mis temast wälja tuli, ta sisekonna ära sööb, et see, nagu tulepurtskawa mäe awausest wälja pahwatades, tema lõhki ajab nagu suurtüki, millesse ülemäärane suur laeng on pandud?

Ta seisis, hirmust halwatuna ja wahtis üksisilmi mõistatuslikku riista. Siis äkki kiljatas,

I.

„Wiimaks ometi näen ühe jänese ... Oot, oot, ei sa mu käest pääse!...“

nagu ma enne veel kedagi kiljatama pole kuulnud ja langes nagu tomp maha.

Mina lasin jalga, peitsin enese süngi waiba alla ja sulusin kõwasti silmad, sellega nagu iseenesele tõendada tahes, et ma midagi pole teinud, midagi pole näinud, ega ka omast toast pole ära käinud.

Ma mõtlesin endamisi: Ta on surnud! Mina tapsin ta! ja kuulasin suure erutusega müra, mis nüüd majas tõusis.

Käidi sisse ja välja. Kõneldi. Siis kuulsin tagasihoitud naeru ja sain terve tosina kõrwa-kiilusi, mida jagas isalik käsi.

Teisel päewal oli madam Dufaure väga kahwatu. Ta jõi iga minutis hulga wett. Wõib olla arwas ta sellega — arsti rahustuste peale waatamata — leeki kustutada, mis, nagu ta ise uskus, tema ihus pidi peituma.

Sellest ajast peale lausub ta iga kord sügawa ohkega, kui tema juuresolekul haigustest kõneldakse: „Oh, kullakesed, kui teie teaksite! On niisugused imelikud haigused, et...“

Kuid jätab lause ikka lõpetamata.

Uued sõnad, wana wiis.

Ei hõbedat, kulda
nüüd leita me maal:
ta eest me prahti, mulda
käind ostmas wõõral raal...
Ka kuuski ja mände
ei leia sa siit:
neist jäänud miljon kände
ja hagu mõni riit...

Aka Purs.

Kohmakas.

Pastor on sõitnud Kihnu saarele lapsi loetama. Selleks puhuks on saare jõukam peremees tuba wärwinud, kuhu pastorihärra öömajale jääb. Toas on aga veel pisut wärwilõhna. Hommikul, kui pastorihärra ennast riidesse paneb, astub peremees tuppa ja tähendab pastorile, kellele õhtu meelde ei tulnud wärske wärwi pärast wabandust teha:

— Ei siin kõige halwem hais olegi!

Pastorit oli raske lepitada ka veel pärast seda, kui temale selgeks tehti, et jutt oli wärwi haisust.

Tuhwlikangelane.

Proua A. Sinu mees on suitsetamise maha jätanud. Selleks peab aga olema kindel tahtejõud, kui on olnud juba parkümmend aastat kõwa piibumees.

Proua B. Noh, minul on ka kindel tahtejõud.

Politilised wanadsõnad ja ütelled.

„Kõik wasikad lähewad angede“, ütles parlamendi esimees, kui alles walitud walitsus jällegi kukutati.

*

„Mida rohkem tolasid lugejateks — seda wesisem lugemislake“, ütles „Esmaspäewa“ toimetaja ja trükkis poole wana lauluraamatut ära.

*

„Tee tööd töö ajal, mängi kriisi kriisi ajal“.

*

„Ametmees haruldi rikas, kaupmees korraldi rikas, põllumees põlegi rikas“, ütles hallparun koosolekul, nõudes maksude kergendamist.

II.

„Donnerwetter! — see ju minu naabri metsahärra ...“

Tulewiku pilt.

Sikupilli Ehwke.

Tulewikus muutub lugu,
pole enam endist sugu,
seda wana kremplit, janti —
kõik on pöördud teise kanti:

riigiisad muut'wad lambaiks,
maadetahtjad soolasambaiks;

Jaan müüb maha oma koodi,
pangas pole kulda loodi;

mängimisel riigikawad,
mängukohaks saunalawad;

wiinaks muutub järwewesi,
puusse tehtak's korter-pesi;

puid ei ole — maksaks hinda!
silmist otsitakse pinda;

Ipsberg läheb jälle moodi,
tshekita ei lasta woodi;

kraana tõstab langen'd marka,
Seewaldist weel leiad tarka;

kirjakandjal mootor-suusad,
alkkäekaupmee'ks riigituusad;

kabaree läab „kogu“ saali,
kõne ajal tantsib Maali;

kõik, kes wabariigis pigis —
taewa leidwad Pitka riigis;

trammil' pandaks tiivad selga,
maiusroaks saad seajälga;

linnapiruk muutub rauaks —
jätkub isadel siis kauaks.

(Tuul käsikirja lõpulehed lendu wiinud, ent iga-
ühele jääb wabadus lõppu ise juurde luuletada.)

Õigusteadlase tütar.

Kohtuministri tütar, kes tihti isa aitas iga-
sugu seaduseelnõusid walmistada, rääkis isale:

18 aastasel: „Papa, keela seaduse teel neile
häbematastele kosilastele tütarlapsi tülitamast!
Kui neid waja on, küll siis neile juba öeldakse.
Keela ära, et nooredmehed enne 35 aastat kos-
ja minna ei tohi. Warajased abielud wõtawad
meilt paremad kawalerid.“

20 aastasel: „Wõiks lubada, ka enne kolme-
kümme aastat kosida. Papa, anna neile pea-
legi sarnase loa! Nii on parem.“

22 aastasel: „Ah, soo, kui näed siseminist-
rit, siis palu, et ta politseiülematele ettekirju-
taks, et iga poissmehele maks peale pandaks
30—40 franki.“

„Ptüi, mädanad! Need õpetatud kokad on jälle kaklema läinud ja riisipudru asemel kõrbenud kriisiputru keetnud...
Ja mina pean selle nüüd nahka larpima!... Köht aga walutab alles eelviimasest lakest!...“

25 aastasel: „Imestan sind, papa! Kus on sinu administraatori geenius jäänud? Sa just nagu ei märkagi, mis su ümber sünnib! Võimalikult ruttu walmista seaduse eelnõu, mille järele poissmeestelt 1500 franki aastas maksu wõetakse! Waja ometigi mingisuguseid abinõusid tarwitusele wõtta!“

28 aastasel: „Sina, papa, oled päris rumal! Kas nii wõib asju ajada? Nuhtluse seaduses ei ole sul ühtegi paragrahwi nende häbemata wanaipoiste wastu. Määra neile vähemalt 10.000 franki aastas trahwi! Rahatrahwile lisa weel juure 2 kuud türmiwangistust mõnede õiguste ja eesõiguste kaotamisega ja warsti näed, et meie riigis ei ole ühtegi wanaüt d r u k u t.“

30 aastasel: „Sadatuhat franki!... Kaks-sadatuhat! Aga rutem. Aasta üksikwangistust... 30 witsahoopi! Aga kui sinu sõna ei kuulda, kes sulle wõib keelata karistussalku wälja saata?“ Rutem!...“

35 aastasel: „Surmanuhtlus mahalaskmise läbi! Palun sind, isa! Kas sa ei näe, et ma walmis olen igal ühel silmad wälja küünistama? Surmanuhtlus... ei—parem eluaegne üksikwangistus, see mõjub paremini! Aga kirjuta rutem, rutem, rutem!...“

40 aastasel: „Papakene, kallis, paikene. Mine rahaministri juure ja palu, et ta määraks abiraha poissmeestele, kes abielluda kawatsewad. Mine, kallis! Ole nii hea! Ja ühtlasi keela ära, et nooredmehed ei tohi alla 35—40 aastaseid tüdrukuid kosida. Papakene, kallis, mine!!!“

A. Tsh.

Wana merimehe unenägu.

Külakõrtsis on hulk merimehi, kaptenisi, lootsisi, bootsmane ja teisi koos. Igaüks praalib, ennast kiites ja tähtsaks tehes.

Kõige kiidukam nendest on wana merikaru Peetrus. Ta jutust wõib oletada, et tema igal pool esimene mees on, olgu see kus tahes.

Jutt kaldub unenägude peale.

„Aga mina nägin alles und!“ sähwab Peetrus äkki teiste kõne wahele. „Waata — see oli alles unenägu!...“

„Noh eks jutusta meile kah, mis sa's nägid?“ pärisid teised.

Peetrus sülgas hammaste wahelt tubaka wirtsa ja kiitles.

„Näe, eks käisin aga unes reisu taewas ära...“

Kuuljad ajasid kõrwad kikki ja asusid lähemale.

„Noh, kudas sind siis seal ka wastu wõeti?“

„No ikka mehe moodi. Ja ega ka muidu: mul olid tuliued merisaapad jalas, pühapäewa riided seljas ja uus südwester peas.“

Heakene küll, astun siis niiwiisi wasongis sisse ja waatan ringi. Mis pagan see on — taewas täis igasugu jõmmisi ja isteplatsi minu tarwis mitte kusagil waba! . . .“

„No näha, et sust seal just suurt lugu ei peeta“, kostis kuuljate hulgast kahjurõõmus pilge. „Ei pakutud mitte istetki! . . .“

„Omast ei peeta lugu!“ urises Peetrus wahele- hüüdja poole ja jatkas siis:

„Nojah, waatasin ringi ja pidin ju äramine- kuks wälja astuma, kui Wanajumal mind äkki ähmas nägema.“

„Näe, — hüüdis ta kohe walju häälega — eks Peetrus tulnud kah meile!“

Siis pööris ta Jeesuse poole ja käsutas:

„Poiss, tõuse sina püsti ja anna wana Peet- rusele istet! . . .“ Ja—a, nii see oli!“ surus Peetrus täiest rinnast, uhkelt enese ümber pilku heites ja tubakawirtsa süljates. „Äh, wõi ei antud istetki! . . .“

Õhtu laul.

Kriis ju jõudnud jälle
oma ohuga.

Kullafondi päike
läinud hingama.

Toompea mäe pealt kõlab
wali nutuheal.

Naerab ex-minister
„halja oksa“ peal.

Kõnemulin woolab
„Kogus“ lõpmata:
Aated sealt kõik metsa
aetud hingama.

Erakonde tiiwad
laotund üle maa.
Nende eest küll keegi
meid ei kaitsta saa!

Paradox.

O. Uusi

kulla- ja kellasepaäri

Tallinnas, W. Pärnu mnt. nr. 32.

Wastutan iga meilt ostetud ehk parandatud kella eest. Töö odaw, kiire ja korralik. Töötan kõige uuemate abinõudega. Wigased ja puuduwad tükid, rattad jne. tehtakse uuesti. Teen kõiksugu kulla- sepa töösse puutuwaid töid; ka kõiksugu kiwid on saadawal. Müügil kõiksugu tasku-, sein- ja äratuskellad, brelokid, sõrmused jne.

Parandatakse muusikariistu, grammofone, kirjutus- ja arwemasinaid jne.

Paul Michelson

**Karwanaha, kübara ja mütsi
kauplus**

Asut. 1898 a.

Omanik eestlane

Asut. 1898 a.

Wäike Karja tänaw nr. 6.

TALLINNAS

**Soowitab kõiksugu kübaraid
ja mütsa meestele, lastele ja
kooliõpilastele**

Kaup on wärske ja hea.

Hinnad odawad.

Suured romaanid.

Berine kättemaksja Antonio Porro. Põnew romaan keewawereliste itallaste elust. Hind 200 mrf.

Mülgas. A. J. Kuprini jutustus awalikkude naisterahwaste elust ja kombedest awalikkudes majades. Hind 200 mrf.

Roswolsky armuke. Georg Frösheli romaan miljonääride ja rahawürstide elust ilmalinnades. Hind 100 mrf.

Tallinna mängupõrgu. Uueaegse prassimise

ja mängukire romaan. Aramoonutanud A. Kullerkupp. Hind 100 mrf.

Saatana lapsed. St. Preszbyrszewsky romaan neljas jaos. Hind 55 mrf.

Sabatähe aasta. H. G. Wells'i unistuste romaan. Hind 200 mrf.

Waikiwad seinad. Kriminaal romaan. Hind 100 mrf.

Irmgard. Ulipõnew romaan. Unnetekaupa. Ande hind 25 marka.

Mu kirjandus, juturaamatud.

Sõjawingis. R. Kullerkupu sõjaaja romaan. Hind 150 mrf.

Tules ja waenus. Luise Westkirchi uudisjutt. Hind 40 mrf.

Mahatõugatud jumalad. R. Kullerkupu uudisjutt. Hind 30 mrf.

Ülirõõmsad papuad. R. Kullerkupu naljajutud. Hind 30 mrf.

Muited wingus. Kirjutanud Gori Tõnisson. Hind 30 mrf.

Kriimustused. Kirjutanud Gori Tõnisson. Hind 30 mrf.

Maru. Richard Kullerkupp. Uus naljajuttude kogu, mille wäärilist Eestis juba kaua aega pole ilmunud. Hind 50 mrf.

Kodumaa jutud. Jakob Mändmetsa esimene walik. Suurem juttude kogu kodumaa nurmedelt ja wainudelt. Hind 250 mrf.

Zuhisaare kiriku kellamees. Jakob Mändmets. Hind 30 mrf.

Koera süü. Wana püis. Jakob Mändmets. Hind 20 mrf.

Kiir kangusest. J. Mändmets. Hind 20 mrf.

Wägiwallamaal. G. Luiga uudisjutud. Hind 100 mrf.

Põua wälgud. E. Schönberg. 11 juttu. Hind 45 mrf.

Punafilts päiwilt. Ernst Peterson ja teised. Hind 10 mrf.

A. Kiwi. Rahwa kasuks. Hind 20 mrf.

G. Suits. Kiired. 3. jagu. Hind 100 mrf.

Kaim. Kirj. M. Eisen. Hind 100 mrf.

Wahepaluteked. M. J. Eisen. Hind 100 mrf.

Armastajad. Kirj. M. Rumba. Hind 10 mrf.

Dfeni wiimane pasha. Maurus Sokai jutt. Hind 50 mrf.

Igawene ehk suremata juut. Hind 10 mrf.

Maria Naatsjaretist. Hind 80 mrf.

Rahwalehed. Toimetanud J. Bloompuu. 12 annet, mis aastate jooksul pühadeks ilmunud. Kõik korraga ostes 100 mrf. „Rahwalehed“ on suur pildi raamat, kus umbes 1000 suurt lehefüilge lõbusat ja õpetlikku, uudist ja nalja, mitusada pilti jne.

Risti walgus. Romaan Pauluse ja keiser Nero ajast. Hind 300 mrf.

Eesti rahwa muistjutud ja wanadõned. Kogunud Jakob Kõrw. Hind 20 mrf.

Tondid. J. J. Pajeken. Hind 10 mrf.

Raunad. 13 algupärast ja ümberpandud juttu. Hind 30 mrf.

Ilm ja elu. Kirj. J. Järw. 2. jagu. Hind 30 mrf.

Widewikul. Kirjutanud E. Feldmann. Hind 15 mrf.

Walitud uudisjutud. Rootsi, Norra, Soome ja Daani tähtsamate kirjameeste paremad jutud. Hind 80 mrf.

Surm waike. Arthur Snigleri nowellid. Hind 20 mrf.

Mesinädalate saladused. Hind 40 mrf. Kirjanik harutab selles paljuütletawas jutukeses toledaid fuguelu saladusi.

Sabatähe aasta. H. G. Wells'i fantastiline romaan. Eesti keelde Anton Hansen-Tammisaare. Hind 200 mrf.

Waikiwad seinad. Hohenoferi kriminaalromaan. Hind 100 mrf.

Saatana kingitus. A. E. Sarini jutt. Hind 20 mrf.

Suhtur hobune. W. Rõpshini rewolutsiooni jutt. Hind 50 mrf.

Iga korraliku raamatukogu kõige lõbusam ja huwitavam osa!

Kõige vähema raha eest kõige suuremad raamatud!

„MEIE MATSI“ pilked ja naljad aastate kestes.

Suured mitmesajaj leheküljelised kogud. Kokku üle 2000 suurt lehekülge!

„Meie Matsi“ sõjaalbum. Hind 100 marka. Sisaldab sõja kui ka rewolutsiooni-aegsed „Wanad Meie Matsid“. Seal on lugeda huwitavad täideläinud ettekuulutused Willemist ja tema sabarakkudest, nurjaläinud Eestimaa kosimine, Wene rewolutsiooni lõbud, enamlaste paradiisi pildid ja väga palju muud.

„Meie Matsi“ wabadussõja album. Täielik „Wana Meie Matsi“ wabadussõja 1919. aastakäik. Hind 100 mrk. Sellesama

esimene osa: Wabadussõja algus. Hind 50 marka.

„Meie Matsi“ rahu album. 1920. aastakäik. Hind 100 mrk.

„Meie Matsi“ uus album. H. 100 mrk.

„Meie Matsi“ kõige uuem album. 1922. aastakäik. Hind 100 marka.

Peale selle:

„Kawala Hansu“ pilke, nalja, jutu ja pildi album.

Tellimise adress: „Meie Mats“ Tallinnas.

Postiga tellides tuleb kuluraha juurde lisada 40 mrk. üksiku albumi pealt. Kaks ehk rohkem korraga on terwe pakki postiraha 70 marka.

Uuesti awatud

Soome uuri- ja kellasepaäri

P. Koslowski

W. Karja tän. nr. 1.

SOOWITAN suures väljawalikus kõiksuguseid tasku-, seina- ja äratuskellasid. Kuld laulatuse ja kiwidega kaunistatud sõrmuseid ja ka kõiksuguseid hõbeasju.

OSTAN kulda, hõbedat ja kalliskiwa.

Kulla- ja kellasepa PARANDUSTÖÖD tehakse ruttu ja korralikult wastutuse all.

Meesterahwa riidetööstus

T. SOOP

Liiwalala tän. nr. 8, Tallinn.

Walmistus kõige uuema moodi järele.

Töö eest täielik wastutus.

Wilunud tööjõud.

Hinnad wõistlemata.

Mööblid:

Jaani tänaw 9.

J. KALLO

Raudwoodid iga seltsi, laste woodid ja wankrid, kapid, lauad, toolid ja muud mööblid kõige lihtsamast kuni kõige parema tööni. Hinnad odawad. :-:

Hind 30 marka.

B. MICHELSON & Ko.

W. Karja tän. 9. Kõnetr. 19-14.

Koloniaalkauba ladu

Soovitab pühadeks kõige paremaid ja värskemaid kaupsid, nagu

Jahu

Riisi

Manna

Makaroone

Nuudlid

Erneid

Tatra- ja

Odratangu

Kohwi

Teed

Kakaod

Kompotti

Rosinaid

Puuwilja

Igasugu maiustusi

Kompwekka

Shokolaadi

Humalaid, jne.

!! Hinnad mõõdukad !!

Restoraan „BALTI“

Nunne uul. nr. 7. -:- Telefon 20-78.

I.

Kui tuled sa Tallinna reisima ei wõõrastemaju tea teisi ma, kui „BALTI“, mis Toompea weeru all otse Nunne tänawal kenamal.

II.

Kui passid on korras ja peatusload, wõid saada sa mugawad numbritoad ja sooje ja külme söökisid. Ons ilmas weel paremaid köökisid!

III.

Siis tuju sul tõuseb topsi na'al. Wõid süüa „a la carte“ igal a'al; kui soowid, ka talwe a'al seeni saad. Sind ooberid lahkesti teeniwad.

IV.

Seal õlled sind janu sees joodawad ja napsid, liköörid ka ootawad, wõid saada, kui soowid, weel „sampust“ ka. Eks astu oma silmaga waatama.

Õlle juurde antakse maksuta suupisted.

Kööök kuulsa koka juhatusel.

MUUSIK lõuna ajal ja õhtul.

Austusega omanik.